

— Добъръ день и добре ни дошелъ, достъ!

— Добре те нашелъ! — отвърна усмихнатъ агата, — А бе, гледамъ, небето се сниши и се кани на дъждъ, та рекохъ, докато не сж се разкаляли друмищата да дойда да ви обидя. Е, какъ върви работата? Харно ли сте, живи ли сте?

— Харно сме, аго, хубаве сме. Даде Господъ тая година берекетъ много. Даде и здраве. А сега ни праща и единъ харенъ гостъ, единъ добъръ закрилникъ на челядъта и имота ни. Остава да речемъ само — сполай!

Поласканъ, Али ага се смъкна отъ коня и приседна на едно ново хвойново каче. Наслѣзоха и сейменитѣ и трѣгнаха да развеждатъ уморенитѣ коне. Тодоръ подвикна на чирацитѣ.

— Хайде, момчета, прибирайте. Стига!

— Не е ли рано? — попита учу-денъ агата.

— Не е, аго. Тя работата свършване нѣма. А днесъ е сжбота. Па и друго да ти кажа, достъ. Работа далъ Господъ всѣки день, а гостъ като тебе веднажъ-дважъ въ годината. Сайгия трѣбва, когато сж те сайдисали.

Па хвърли престилката, повика едно чираче да му полѣе задъ бѣчварницата и поведе агата къмъ кѣщи.

Разтичаха се женитѣ, размърда се мало и голѣмо да пригажда и стѣкмява ядене за госта и хората му.

А когато всичко бѣше готово, Кедика се дигна, взема най-голѣмия медникъ и слѣзе въ зимника. Напълни го съ боровинково люто*) и го качи горе. После отлѣ отъ него въ едно ново менче, което лѣщеше като сребърно, да пиятъ съ агата, а другото заржча да занесатъ на сейменитѣ.

Хапнаха, колкото хапнаха. Дойде редъ да се пие. Тодоръ сипа въ новия тасъ люто и го подаде на Али ага. Агата го пие, ала ржцетѣ му, изморени още дето цѣлъ день сж стѣгали юздата на буйния конъ, треперѣха. Разлюлѣ се гжстото боровинково вино, заблиза ржба на свѣтналия сждъ, запукаха се мѣхурчетата по края.

Но уморениятъ ага закрепилъ сжда и го поднесе до устата си. Пи жадно — продължително. После се облиза, каза „машалла“ и добави:

— А бе, Тодоре, а бе аратликъ**), какъ правишъ твоето люто, че е толкова хубаво? Искри като тригодишно вино хвърля и върви, върви — само се налива. Моятъ майсторъ, Сали уста, всѣка година ми прави по сто товара боровинки, ала отъ неговата ржка ей такова люто не съмъ пилъ. Защо нашиятъ не става хубавъ, не зная!

— Защо ли, аго? — не го угадате на солъта.

— А колко солъ му слагашъ ти?

*) Боровинково люто родопчани отъ Сръдни Родопи казватъ на виното, направено отъ боровинки.

**) Аратликъ — побратимъ.